

ces eller et produkt, jf. forslaget § 83. Ved at markere særlige betingelser understreger forslaget dér, at man skal være særlig forsigtig ved anvendelse af bestemmelsen. Der er da i praksis også en tilbøjelighed til at kræve mere med hensyn til pålidelighed for immaterielle aktiver og i særdeleshed for internt oparbejdede aktiver, såsom udviklingsprojekter og rettigheder. Se bemærkningerne til forslaget § 83.

Muligheden for at undlade indregning af udviklingsprojekter gælder ikke blot projekter, der udvikles i virksomheden, men også projekter, der for virksomhedens regning udvikles af en anden virksomhed ("outsourcing").

Andre immaterielle aktiver, der er oparbejdede af virksomhedens selv, kan ikke indregnes. Denne begrænsning skyldes, at indregning i et vist omfang ikke er tilladt efter direktiverne og samtidig heller ikke accepteres internationalt. Ofte vil sådanne aktiver heller ikke kunne måles pålideligt. Men målbarheden er utvivlsomt større, end praksis kunne tyde på, og der arbejdes på at fjerne mulighederne for indregning. Vælger virksomheden at indregne rettigheder, er tidspunktet for indregning principielt det tidspunkt, hvor virksomheden opnår rettigheden. Dette sker f.eks. for patenters og varemærkers vedkommende på tidspunktet for registrering i Patent- og Varemærkestyrelsen eller anden lignende institution, der beskytter virksomhedens rettighed. Koncessioner opnås på tidspunktet for tildelingen. Ligger der en udviklingsaktivitet til grund for opnåelsen af rettighederne, vil der være tale om et udviklingsprojekt, som kan – for klasse C og D skal – aktiveres.

Målingen af rettigheder på indregningstidspunktet sker til kostpris, dvs. som minimum til direkte medgæede omkostninger, jf. § 40. Indirekte medgæede omkostninger skal indregnes i kostprisen, hvis virksomheden omfattes af klasse C, jf. § 82. Afskrivningen af immaterielle aktiver påbegyndes i det år, indregningen sker, og foregår over brugstiden, dog ikke længere end 20 år. Der er nedskrivningspligt, hvis genindvindingsværdien er lavere end den regnskabsmæssige værdi, jf. forslaget § 42, medens det ikke er tilladt at opskrive værdien, jf. forslaget § 41.

Generelt er denne mulighed for at aktivere ikke tiltænkt at gå videre end den aktiveringspligt, som findes i IAS 38. I IAS 38 er der allerede foretaget afgrænsninger af, hvad der kan indregnes under hensyntagen til pålideligheden. Vælger virksomheden at indregne disse internt oparbejdede aktiver, skal det ske systematisk og konsekvent, således at alle rettigheder, der kan måles pålideligt, indregnes.

Stk. 2 omhandler indregning af forpligtelser, herunder hensatte forpligtelser. Det er nyt, at der opstilles generelle indregningskriterier for forpligtelser. Indregningskriterierne får den konsekvens, at alle forpligtelser, der opfylder indregningskriterierne, skal indregnes. Tilsvarende indebærer indregningskriterierne, at muligheden for at indregne ikke-forpligtelser fjernes.

En virksomheds tildeling af aktieoptioner til selskabets ledelse eller medarbejdere er et andet eksempel på en forpligtelse, der skal indregnes, hvis værdien af forpligtelsen kan opgøres pålideligt. Se også forslaget § 69, der indebærer, at sådanne aktieoptioner til ledelsen skal omtales yderligere i noterne.

Stk. 3 markerer den ene del af forsigtighedsgrund sætningen i gældende lovs § 26, stk. 1, nr. 3, der implementerer 4. direktivs artikel 31, stk. 1, litra c, litra bb og cc. Denne del af forsigtighedsprincippet angår indregning og måling af aktiver og forpligtelser og tjener til, at sikre regnskabsbrugerne mod for optimistiske værdiansættelser, hvor der som følge af forholdets natur kan være tvivl. Princippet har altid været anset for en nødvendighed for at moderere lederes og ejeres tendens til overoptimisme, og for at beskytte kreditorerne mod, at ejerne får udbetalt for stort et udbytte.

Forslagets § 49 implementerer den anden del af forsigtighedsgrundsætningen ved at regulere, hvilke *værdistigninger*, der kan indregnes som indtægt i resultatopgørelsen.

Det er væsentligt at præcisere, at *stk. 3* indebærer, at der skal tages hensyn til alle forudsigelige risici og tab, som er opstået i løbet af regnskabsåret, men som først viser sig efter balancedagen. Der er derfor ikke tale om, at bestemmelsen kræver – endsige giver mulighed for – at indregne omkostninger, der vedrører fremtiden. Bestemmelsen er således i fuld overensstemmelse med periodiseringsprincippet i § 13, stk. 1, nr. 6. Det er således fortsat ikke tilladt at indregne f.eks. risici for ændringer i valutakurser. Sådanne reservationer til fremtidige omkostninger kan ske ved at danne en reserve som en særlig post på egenkapitalen.

Uanset *stk. 3* ikke omtaler *værdistigninger*, som først viser sig efter balancedagen, men som klart er indtruffet i regnskabsåret, vil sådanne *værdistigninger* som følge af det generelle periodiseringsprincip påvirke årsrapporten.

Den gældende lovs § 38, som implementerer 4. direktivs artikel 38 indebærer, at materielle anlægsaktiver samt råvarer og hjælpemidler, hvis værdi er nogenlunde konstant, og som løbende fornyes, kan måles til en konstant værdi fra år til år. Her er tale om en sær-